

Dream Factory OSTRAVA

SNÁŘ Z TOVÁRNY

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2015

ČTVRTEK 4. ČERVNA 2015

3

ŽIVAGO NA ŠESTOU

Z adaptace románu Doktor Živago v režii Jana Mikuláška číší určitá zvrácená matematika. Scénografovi Marku Cpinovi se podařilo zodpovědět otázku, zdali se dá vtěsnat obrovitost Pasternakova Ruska na malou scénu. Dá. Tři na sebe kolmé a pohyblivé zrcadlové plochy vizuálně násobí události odehrávající se na jevišti. Vzniká tak iluze rozsáhlého, zdánlivě nekonečného prostoru za hranicí scény. Rozházené bankovky, knihy a kusy pohovek, navíc znásobené, proměňují tu pomyslnou dálavu v pole po boji, aniž by bylo třeba mrtvol a uniforem.

Převedení obsáhlého Pasternakova románu na jeviště se neobejde bez velkých, nejen hereckých gest. Ty fungují na principu organizovaného cha-

osu. Scény neustálého setkávání a opouštění postav jsou nabitě „mikuláškovskými“ motivy a režijními nápady. Přímou jimi přetéka. Na scéně přítomné rekvizity nezůstávají bez vícenásobného využití. Jeden divadelní znak střídá druhý. Repliky Pasternakova textu znějící přes mikrofon staví tvůrce do kontrastu s komičtějšími a familiárnějšími výjevy, kdy se herci hovorovou řečí, protkanou občasnými vulgarismy, potýkají s vyhocenými emocemi.

I přes tíhu velkého románu nejde inscenace daleko pro vtip. Divoká kachna v době hladomoru je ta Ibsenova, Lara Antipovová si zdomáčkuje cizí prostor nápisy na stěnu, kam má přijít jaký kus nábytku, a básnické střevo samotného Živaga taky nezůstane ušetřeno.

Inscenaci vévodí mužská část souboru Divadla Na zábradlí. Sokové v lásce ztvárnění Stanislavem Majerem (Živago) a Miloslavem Königem (Antipov) jsou si rovnocennými protihráči. Jemnost až éteričnost Miloslava Königa mu nebrání, aby měl v mnoha situacích nad Živagem navrch. Stanislav Majer nenechává převládnout živočišnost a sám sebe činí uvěřitelně zranitelným. Za zmínku rovněž stojí, že Jiří Vyoralék snad nebyl zatím ve své kariéře slizštější a zcela zachovává Komarovského odporost.

Z boje s velkým románem vyšlo Divadlo Na zábradlí vítězně, pár šrámů se sice objevilo, ale jednalo se o povrchová zranění a ta se rychle hojí.

Otto Linhart

? Anketa

1. Jakou nejbrutálnější věc jste dělal/a na jevišti?
2. Jaké největší násilí se dá spáchat na divákovi?
3. Povedlo se vám divadlem něco vybojovat?

Petr Panzenberger

herec, Komorní scéna Aréna

1. To možná zkusíme teď – vrtám svojí mámě díru do hlavy, abych tam strčil svého lulana.
2. To, že je představení tak hrozné, že odejde.
3. Ne.

Miloslav König

herec, Divadlo Na zábradlí

1. Tu nejbrutálnější jsem asi ještě neudělal. Chystám se teď na jedno představení, kde si budu holit pindoura. Mohlo by být dobré, ale nevím, jestli se uskuteční.
2. Asi, že jim leze člověk do zadku.
3. Ne.



Jiří Vyoralék

herec, Divadlo Na zábradlí

1. Asi nějaký škrcení, tahání Ofélie za vlasy a takovýchle věcí. Ale asi to nejbrutálnější, co jsem udělal, bylo uvádění nějakých komerčních akcí.
2. No asi opereta. Nic horšího už asi dělat nejde, většinou standardní produkce, s písničkama a s parukama.
3. Že by se divadlem dalo něco vybojovat, že by z lidí bylo něco lepšího, na to nevěřím.

Tereza Dočkalová

herečka, Divadlo pod Palmovkou

1. Teprve budu. Příští sezónu se budu vyslíkat a tančit kolem tyče v jedné inscenaci.
2. Myslím, že nejhorší násilí na divákovi je to, když pobíráš brutální prachy za to, že už ti na divadle vůbec nesejde. Viděla jsem to jednou v Praze v jednom silvestrovském muzikálovém představení. Což si myslím, že se v rámci Ostravy i Dream Factory a souborů, který jsou pozvaný, vůbec neděje.
3. Furt se o něco bojuje. Furt. Furt. Furt.

ptala se

Veronika Dombrovská

Úsvit ostravských solitérů, aneb bulvár je pořád stejný

Druhý den Dream Factory vedle inscenací Divadla Na zábradlí, které zde uvedlo úplné novinky (Doktor Živago) i hitovky (Báby), představil několik solitérů – brněnský Buranteatr s inscenací Domeček a Komorní scénu Aréna se Slyšením.

Domeček je solitérem hned z několika důvodů. Poetikou, tématy a vůbec vším se dost vymyká letošní dramaturgické lince zaměřené na násilí. Nebo čemukoliv jinému. Do programu musel asi proniknout nějak „násilně“. Jak jinak vysvětlit, že Buranteatr zde prezentoval tak hustý koncentrát všemožných klišé, který mě vede k jediné otázce: je Domeček ze strany autora i inscenátorů vědomá, sofistikovaná práce s žánrovými východisky banální telenovely, parodická, definující rozchod jako žánr, nebo se v tom jednoduše plácají? Inscenace by snad mohla představovat schéma osudového setkání s expartnerem, které si nejeden vysní jako ideální, ale k vyvrácení pochybností o smyslu viděného to příliš nepřispívá. Je však potřeba zdůraznit, že velká část publika se Domečku ve Staré Aréně oddala s nadšením, zájmem i porozuměním. Bulvár. Ne jako Báby

ze Zábradlí. Ty vzaly paličky na maso a zjednaly si pořádek.

Režisérka Anna Petrželková je v Bábách zcela vzdálena laciné doslovnosti. Mrazivé vyznění inscenace sílí s každým jejím dalším zhlédnutím. Čtveřice pekelných ženštin s noblesou i s perverzní samozřejmostí spřádá banality. Funguje to v Praze, Olomouci i Ostravě. Anonymní bytovky, jakých je všude plno, žijí svým zautomatizovaným životem, stále jako v normalizovaném režimu (ráno vstát; v poledne obědvat; odpoledne svačit; v podvečer pomlouvat a pomlouvat; večer se tajně opít; v noci jít spát a čekat na budík), a stávají se zdrojem nepřeborné inspirace. Báby jsou obrazem prázdnoty, kterou naplňují jen čerstvé klevety kolující mezi podlažími. Čím hravěji, čím víc do detailu téma banality Petrželková propracovává, tím se zdá všudypřítomná povrchnost bolestivější.

Banalita je také nepostradatelnou součástí života architekta Holocaustu, perfekcionalistického úředníka a kariéristy Adolfa Eichmanna, který se stal rozhodně největším solitérem druhého dne na Dream Factory.

Samotná inscenace Slyšení není tak výrazná, jako je fenomenální výkon ústředního hráče. Marek Cisovský s jemností mu vlastní přichází coby žalobce i obhájce Eichmannova osudu a systému, který vyprojektoval. Obhajoba mechanismu dovolujícího systematickou likvidaci nepřátel státu, precizně vyargumentovaná na neotřesitelném byrokratickém základě, je děsivá kvůli zápalu i vědomí, že „za svou práci dostane své peníze“. Cisovský hraje pragmatického, racionálního стратега promyšlejšího každý krok velkého plánu bez jedině pochybnosti i neposlušnosti. Stejně virtuózně, s puntičkářkou přesností se vyžívá ve snídání míchaných vajíček i personálních odpisech z ghatt. Splní cokoli bez mrknutí, odevzdává se firemní ideji. NSDAP je zadržitel, SS plnitel skutkové podstaty a zbývá účetnictví. Mrtví jsou matematika, položky výroční zprávy o arizaci Evropy. A co je nejděsivější – Eichmann, alespoň tak, jak jej vidí Tomáš Vůjtek a zpřítomňuje Marek Cisovský, je ideál zaměstnance v rámci kterékoliv ideologie, v jakémkoliv zřízení.

Martin Macháček



Vyhledávám hraniční body

Režisér a dramaturg Petr Boháč, spoluzakladatel a umělecký vedoucí mezinárodně úspěšného a oceňovaného souboru Spitfire Company, patří v oblasti fyzického, experimentálního a tanečního divadla mezi nejlepší u nás i v Evropě. A také mezi nejvytíženější. Hovořit s ním mimo jiné o trilogii, kterou přivazuje na Dream Factory Ostrava, se nedávno podařilo Lence Dombrovské.

Co byl váš první divadelní projekt?

Nejdříve jsem spolupracoval s Honzou Petruželou na damáckém projektu Médea. Měl vpravdě poststrukturální název: Hra o Médeji, hra o Médeu. Myslím si, že právě v té době jsem v rozhovoru pro Tvar vyřkl, že současná poezie je mrtvá. Někteří básníci mě označili za škůdce české poezie. S hrdostí jsem to přijal, stejně jako to udělal Andrej Stankovič, který se s ironií sobě vlastní někdy podepisoval jako Škůdce českého filmu. Samozřejmě, že mé teze v rozhovoru o současné poezii vyznívaly zkratkovitě, ale v té době jsem cítil, že divadlem lze říci o světě, ve kterém žiju, mnohem více než poezií. Že je současnější, mezinárodní, přenositelné.

Vybíráte si extrémní témata a situace, nebo hledáte extrém v běžném životě?

Myslím, že se spíš jedná o běžné situace, které se projevují extrémně nebo které se osudově vyhraní. Moje myšlení se utváří v rámu jednoho Halasova verše: Cokoliv pozvedám zaviní čísi pád / cokoliv pouští bude mu vzlétnutí. Je v něm obsažena osudová chvíle, neuchopitelný paradox, vědo-

mí vztahu s druhou bytostí, neodvratitelná krutost i uvědomělý soucit. Asi se nesnažím o nic jiného než o interpretaci tohoto verše.

Je to viditelné i v našem největším projektu Sniper's Lake. Začali jsme téma promyšlet nejprve skrze Sarajevo, poté přišel kyjevský Majdan, nyní se nacházíme v norském kontextu, zastavili jsme se u Breivika. Budu tam po performerech střílet a jednou mi někdo položil otázku: A nebojíš se, že když vytáhneš tu sniper pušku, že tě někdo zpacifikuje? V Norsku se to opravdu stát může. Přemýšlel jsem o tom, že vyhledávám hraniční body. Body, které stanovují, co je ještě divadlo. Nejvíce vzrušující je být na hranici. Jako v tom verši.

To se ovšem týká také formy.

To se týká všeho. Prolíná se to. A je to asi nejzjevnější u našich posledních projektů, u naší trilogie, kterou si pojmenovávám Člověk v mezní situaci. One Step Before the Fall je o vyčerpanosti a Parkinsonově chorobě, Animal Exitus je o prožívání člověka s traumatem a Sniper's Lake je o společenské nemoci osamělého střelce. V březnu to uzavřeme a pustíme se do další trilogie.

Myslíte i na zahraniční diváky? Upravujete někdy své inscenace pro zahraniční trh?

Neupravujeme. Navíc se jinak hraje Anne Franková v Kennedyho centru v USA, jinak v Izraeli, jinak v JAR pro židovskou populaci, která je tam velmi silná, a úplně jinak pro černá děcka ze Soweto. Reakce jsou jiné a nepřipravíme se na ně nikdy dostatečně. Mám ambici hrát ve světě, v tom je asi skrytá ta fotbalová zkušenost. Mám ambici dělat divadlo na nejvyšší úrovni.

Hovoříme tedy o úspěchu?

Úspěch je jedno z měřítek nejvyšší úrovně divadla. Druhým je pro mě možnost spolupracovat s nejlepšími, to, že nemusím dělat kompromisy. A když je vám umožněno pracovat s nejlepšími a nemusíte dělat kompromisy, dostavuje se úspěch. Bohužel český divadelní píseček na to někdy zapomíná. Co je za hranicí českého regionu, jako by neexistovalo. Skupina, jako je Spitfire, by bez evropské a americké spolupráce přišla o plíce.

Lenka Dombrovská

Celý rozhovor najdete v Divadelních novinách č. 22/2014.

Den bez Rusáka je příležitostí k oslavě



Divadlo X10 bylo založeno proto, aby existovalo, experimentovalo a především stavělo na kvalitních textech. Jeden takový vybral a pro X10 zdramatizoval Matěj Samec, dramaturg pražské Meetfactory.

Hlavní dramaturgická linie Dream Factory Ostrava je letos věnována tématu násilí. Jak do ní zapadá Den bez Rusáka? Neumím si představit žádné umělecké dílo, které by s tímto tématem aspoň vzdáleně nesouviselo. Hlavní hrdina Dne bez Rusáka, Silnej, má s násilím problémy. Je agresivní, dokonce má kvůli násilným činům záznam v trestním rejstříku. Polští dresáři, mezi které Silnej patří a kteří těkají po sídlištích polských měst, nemají dost nápadů a asi ani příležitostí zabavit se smysluplněji, takže berou drogy a páchají trestné činy. Jen tak, aby vyventilovali sílu, kterou mají a s níž si neumějí poradit. Nic z toho, co dělají, ovšem nepochází tak docela z jejich hlavy. Kopírují vzorce chování, které viděli v televizních reklamách, seriálech a podobně. To je velmi násilný svět, ať už jde o fyzické konflikty nebo o násilí, které páchají na sobě samých, když úzkostlivě hubnou, zvrací, nakupují různé nesmyslné produkty, násilně cvičí jógu nebo za účelem toho, aby „byli sami sebou“, páchají sebevraždu. Nebo o tom přinejmenším mluví.

Románová předloha Dne bez Rusáka vyšla v originále pod názvem Wojna

polsko-ruska pod flagą biało-czerwoną a česky jako Červená a bílá. Proč jste zvolili název Den bez Rusáka?

Dlouho jsme o tom diskutovali. S nápadem na finální název přišla šéfdramaturgyně Strašnického divadla Lenka Koliňová. Den bez Rusáka odkazuje k různým víc nebo méně absurdním mezinárodním dnům, třeba dni bez tabáku, bez aut a podobně, bez těch součástí našich životů, na kterých se většina společnosti dohodla, že by bylo prospěšné žít spíše bez nich. Zároveň je den bez Rusáka v ději naší inscenace (i knižní předlohy) festákem, kolem kterého se všechno točí. Den bez Rusáka je příležitostí k oslavě, k vybočení ze všednosti. Název Červená a bílá odkazuje ke Stendhalovi. Pro knihu je to pěkné, ale nám se zdálo, že titul by měl mít v sobě ještě nějakou přesnější emoci. Uvažovali jsme o původním názvu v polštině, Polsko-rusácká válka pod červenobílou vlajkou ale zase evokuje válečné drama, o které se taky nejedná.

Téměř současně s Dnem bez Rusáka byly v Divadle Komédie a v Divadle po Palmovkou inscenovány hry Doroty Masłowské. Proč myslíte, že je právě teď pro české divadlo Masłowská zajímavá? Domnívám se, že to načasování je shoda náhod. Ale mám za to, že Masłowska je skutečně zcela výjimečná autorka, které se daří v každém textu komunikovat věci, které obzvláště nás Středoevropany trápí;

naše mindráky, náš nevkus, nedostatek nadhledu, bezradnost, upocenost, pozérství, neschopnost se pro cokoli rozhodnout. Přitom to dělá s nadhledem a s pochopením, vlastně se mi zdá, že s jakousi láskou k postavám, o kterých často tak drsně píše. To, že její tvorbu neopomíjejí ani pražští divadelníci, si vykládám jako příznak toho, že se jim podařilo neignorovat, že se v literatuře děje něco zajímavého.

Texty Masłowské se vyznačují velmi specifickým jazykem. Taková díla mívají často nálepku „neinscenovatelná“. Jak jste se s tím popral?

Nedá se říct, že by to byl nějaký obzvlášť těžký oříšek. Transformacím nedramatických textů pro divadlo se věnuji soustavně a rád. Červená a bílá je sice postavena na slovním humoru, ale text je z velké části jaksi aktivní, patří do úst jednajícím postavám. V románu je plno dramatických situací. Dramatizace Červené a bílé se podobala spíše razantnější dramaturgické úpravě rozsáhlého dramatického textu.

Je právě jazyk a styl textu důvodem, proč v jedné z rolí uvidíme BioMashu, která je českému publiku známá spíše jako slamerka?

Myslím, že ano! Obsadit BioMashu byl nápad režisérky Ewy Zembok. BioMasha je slamerka, ale především výjimečná umělkyně. Známa ji jako scénografka, básniřka, ale také jako zpěvačka. Její hudební projekt Debby Love má obsahově i vizuálně ve smyslu trashové estetiky velmi blízko k hudební tvorbě Masłowské, která coby zpěvačka vystupuje jako MC Doris. Proto tedy obsazení BioMashy, která si ve Dnu bez Rusáka zahrála roli spisovatelky Doroty.

Kniha Červená a bílá se v Polsku stala předlohou pro film režiséra Xaweryho Żuławského. Nechali jste jím nějak ovlivnit při přípravě inscenace?

Režisérka Ewa Zembok o filmu na zkouškách několikrát mluvila, myslím, že ho má ráda, takže by vám o něm něco řekla spíše ona. Já jsem se jím ovlivnit nenechal vůbec.

Tereza Hýsková
redakčně kráceno



Zábradlí v dole

Kovaná brána natřená na modro a na ní obloukový nápis Landek Park. Několik návštěvníků před restaurací v těžebním komplexu čeká na otevření podniku. Z modré dodávky vystupuje půl tuctu zaměstnanců Divadla Na zábradlí. Těžební věž dolu Landek je ve stádiu natírání – na modro. Přichází průvodce, který odvádí účastníky prohlídky do zpřístupněné části dolu.

Visačka na uniformě průvodce identifikuje jako Průvodce, Ing. Má v sobě něco z Karla Högera a nikoho nenechá na pochybách, že je tím, kým visačka tvrdí, že je. Dokonce i jeho kostým, šitý jako pracovní oděv s reflexními prvky, působí velmi autentickým dojmem. Do průvodcovského stejnojmenného vměstnal zdánlivě nepatrné detaily ilustrující jeho charakter: dokonale čisté boty značky Pracovní obuv na sobě nemají jediné skvrnky, omšelá kšiltovka s nápisem Toyota na druhou stranu dodává Průvodci punc nedbalé elegance. Je ztělesněním důstojného a zároveň bodrého starého pána. Vlasy po skráních má krátce a precizně střižené. Hlubokým hlasem i pohledem světlých očí si ihned získává pozornost divákovu. Hovoří erudovaně, bez přízvuku, a přestože při výkladu v jednom

kuse zabíhá do technických podrobností, nejedná se o nezajímavé detaily.

Většina textu, která zaznívá při prohlídce Landeku, sestává z tragikomických konstatování. Většinou o tom, co může v dole vybuchnout a tím zahubit vše živé v širokém okolí. Sesuvy. V dolech unikají plyny a stačí jedna jiskra. Zůstává věrný hornické stručnosti a bodrosti, tak charakteristické pro tento obor.

„Ale to musí být hrozný hluk,“ říká herečka Anežka Kubátová při průvodcově výkladu o dobývacím kombajnu. „Je,“ odpovídá suše Průvodce. A jeho odpověď v ten moment vypráví celé příběhy. Průvodce si však vystačí se špičkou ledovce. Jen sem tam sáhne po retrospektivě: Někdejší denní limit těžby: šest až deset vozíků. Nízký strop, stíněný prostor. Těžko se vměstnají dvě postavy vedle sebe. Promyšlené instalace hornických figurín pracují s momentem překvapení. Stejně tak svícení. Stačí nepatrný pohyb, aby Průvodce uvedl diváka v úžas hyperreálným obrazem absolutní tmy. Scénografií tak nelze nic vytknout. Snad jen tu přehnaně zelenou přírodu podél areálu si tvůrci mohli odpustit. Ta už trochu zavání kýčem.

Otto Linhart

FACTORY BAČKORY

Ani den Bez Putina, bratři Ostraváci a osm mega pochopení v jediném tanečku, STEP BEFORE, stará družba s Volgogradem, ruské kombajny, rubání a ještě tvrdší porno, než bychom si mysleli,

karamely, polské krovky, ukrajinská smůla, násilí bez umění a tyátr jako pozdní bič,

haleluja, oběti, závaly, výbuchy a zbytečné bačkory, Ostrava za Kyjevem

Váš Dr. Factory

Ze čtvrtěčného programu

- Na hlemýždi ve snu jezdit, s předností úřadu rozmluvu mít.
- Hlemýždě ve snu mrskati, úřední výnos popoháněti.
- Hlemýždě bez domku viděti, brzké stěhování očekávati.
- Hlemýždě lézt viděti, se světem nespojovaný býti.

Velký ostravský lidový snář

Hlavním hrdinou a hlavním sdělením je ale jazyk. To je základní tvůrčí materiál, z něhož jsou složeny její postavy: z „akčního jazyka“, drženého rapovým rytmem, který chrlivým, valivým monologem s sebou strhává ruiny a splašky pojmenovatelného světa a vytváří cosi jako hustou clonu nad prázdnotou a dutostí pobývají v něm.

**Jiří Peňás: Červenobílé hadí vejce
(recenze na knihu Červená a bílá
Doroty Masłowské)**

Na základě výzkumů bylo zjištěno, že každou vteřinu sleduje porno na internetu 28 258 uživatelů, což měsíčně dělá 72 milionů uživatelů. Za tuto stejnou vteřinu uživatelé utratí za pornografický materiál okolo 3 000 dolarů. Tento výnosný obchod pak umožňuje, že je ve Spojených státech každých 39 minut vytvořeno nové pornografické video.

Jedná se o obrovský byznys, který jen za rok 2006 vydělal 97 miliard dolarů. Ve statistikách z roku 2006 je uvedeno, že se za pornografické materiály utratí nejvíce peněz na asijském kontinentu, a to v Číně (výnosy za pornografii činí přibližně 27 miliard dolarů), Jižní Koreji (25 miliard dolarů) a Japonsku (20 miliard dolarů). V České republice se jedná přibližně o půl miliardy dolarů.

Jerry Ropelato: Pornografické statistiky roku 2007

„Ty přece dobře víš, Aljošo, že jsem ateista. Otázka vztahu k Bohu nemá tedy pro mne smysl. Ale pomůže-li ti to pochopit, jak se na to asi dívám, tak ti mohu říct, že ani za mák nezáleží na tom, co jsem, co jsem eventuálně udělal nebo udělám, ba ani na to, co si myslím: buď jsme všichni tak jako tak v rukou božích, nebo na to na všecko sere pes.“ „Podle tebe tedy na nás sere pes! To ses krásně vyjádřil. Ale Bůh na nás, Ivane, nesere, Bůh o nás pečuje, miluje nás, jsme jeho děti, Bůh je v každém z nás, všichni mu patříme, Bůh stvořil tenhle svět pro naše dobro a zná naši duši a ta patří jemu!“ „Je to poněkud nejasné, co říkáš, Aljošo, máš to poněkud smíchané nějak páté přes deváté, aspoň toho by sis měl být vědom.“

Egon Bondy: Bratři Ramazovi



DNES / ČTVRTEK 4. ČERVNA

15:00 Stará Aréna
Oblovka / DAMU

17:00 Cooltour
Den bez Rusáka / Divadlo X10

19:00 Divadlo Petra Bezruče
Bratři Karamazovi / Činoherní klub

22:00 Divadlo Petra Bezruče – Márnice
8GB tvrdýho porna / Divadlo Letí

22:00 Elektrárna Dětmorovice
**One Step Before the Fall
Spitfire Company**

ZÍTRA / PÁTEK 5. ČERVNA

10:30 Divadlo Petra Bezruče
Osířelý západ / Divadlo Petra Bezruče

14:30 Důl Hlubina
Násilí v umění / diskuze

16:30 Důl Hlubina – Vršek
Animal Exitus / Spitfire Company

18:00 Divadlo Petra Bezruče
Leni / Divadlo v Řeznické

18:30 Důl Hlubina – Heligonka
Audience / Divadlo Petra Bezruče

19:00 Důl Hlubina – Biograf
**Klub rváčů / h: E. Norton, B. Pitt;
r. David Fincher; 1999**

20:00 Důl Hlubina – Koupelny
**One Step Before the Fall
pitfire Company**

21:30 Důl Hlubina – Divadelní sál
Sniper's Lake / Spitfire Company

22:30 Důl Hlubina – Heligonka
Stand'artní kabaret / VOSTO5

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2015. Čtvrtek 4. června, číslo třetí. Šéfredaktorka Tereza Hýsková. Editor Martin Macháček. Redakce Otto Linhart. Spolupracovníci redakce Pavla Bergmannová, Veronika Dombrovská, Ivan Motyl. Fotografie a grafická úprava Lukáš Horký. Kontakt tereza.h.keys@gmail.com. Zpravodaj vydává festival Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu Tomáš Suchánek.